

שלוש חסידות

אגדה צ'כית

פעם בא לטחנה שוליה צעיר. הוא מצא חן בעיני הטוחן וזה אמר לו "אם תרצה תישאר כאן ותהיה לי לעזר."

ברצון רב נשאר השוליה, כי נמאס לו כבר ללכת בדרכים ולחפש עבודות מזדמנות. הטוחן הראה לו את הכלוב עם שלוש חסידות ואמר "אתה תאכיל את הציפורים ותדאג להן, אך זכור - אם רק תשחרר אפילו אחד מהן, אוריד את ראשך!" השוליה האכיל את הציפורים, דאג להן יפה, ניקה את הכלוב והביא להן מי שתייה. במשך הזמן התחיל לחבב את החסידות והן התרגלו אליו, וכאשר לא ראו אותו במשך זמן רב, היו עצובות מאוד.

פעם אחד השוליה נכנס לכלוב כדי להאכיל את החסידות. ואז אחת מהן התחילה לדבר בקול אנוש ואמרה "אך, בחור צעיר, שחרר אותנו. תעזור בכך לנו ולעצמך!"

השוליה נעמד כאילו ברק פגע בו, אך מהר התעשת והתחיל לשאול את החסידה מה ואיך לעשות. והיא אמרה "תוציא אחת מאתנו לחופשי."

לפני זמן רב עמדה טחנה מעל נחל אחד ובה חי טוחן- מכשף רע. הטוחן תפס פעם שלוש נסיכות, הפך אותן לחסידות וכלא בכלוב זהב.

כשראתה מה קרה, הביאה מיד ענף קטן ושמה על הגוף המת של השוליה. ואז הראש נדבק לגוף והצעיר קם שלם ובריא, האכיל את שתי החסידות הנותרות ובצהריים בא לאכול, כאילו לא קרה כלום. הטוחן השתומם, בדק אותו בעיניו מרגליים ועד הראש ואמר "אני רואה שאינך תמים כפי שאתה נראה! אך תזהר! אם תשחרר עוד ציפור אחת, אוריד לך את ידיך ואת רגליך!" השוליה לא אמר מילה אך למחרת שוב פתח את הכלוב ושיחרר ציפור שניה.

כשראה זאת הטוחן, הוא רץ מיד, הפיל את השוליה לארץ וחתך לו את ידיו ואת רגליו. החסידה, שהשוליה זה עתה שחרר, חגה מעל החצר, ירדה מעל הגוף המת ושמה עליו עשבים כלשהם. מיד הידיים והרגליים נדבקו לגוף והשוליה קם שוב בריא ושלם כמו קודם. כשהטוחן ראה את השוליה חי, נבהל מאוד. "אתה רוצה להיות חכם יותר ממני, מכשף-אומן" אמר "פעמיים הערמת עלי, אך דע - אם תשחרר את הציפור השלישית, אוציא את לבך ואזרוק אותך

אל תפחד, אנו בעצמנו נטפל בשאר דברים." אמנם השוליה זכר את איומיו של הטוחן, ובכל זאת פתח את הכלוב ושיחרר חסידה אחת. כשהטוחן ראה זאת, רץ אליו מיד וכרת את ראשו. החסידה ששחררה עפה בסיבובים מעל הטחנה.

לעורבים למאכל!"

למחרת הלך השוליה להאכיל את החסידה השלישית, וסיפר לה על איומי הטוחן. והחסידה ענתה לו "אל תפחד! אני אדאג לחיים שלך. אם תשחרר אותי נהיה כולנו מאושרים, יחד נשלוט בממלכה גדולה ונשכך את כל הצרות."
השוליה ליטף את החסידה ושחרר אותה מהכלוב. התרגז נורא הטוחן, הרג את השוליה, הוציא את לבו וזרק ליד הגופה. אך החסידה השלישית חטפה את הלב, שמה אותו על הגופה ועפה משם. אך חזרה מהר והביאה במקורה טיפות מים אחדות בתוך קליפות אגוז. היא טפטפה את המים על הגופה והצעיר קם כאילו לא קרה כלום.
כשראה זאת הטוחן-המכשף הוא נבהל כל כך שנפל על הארץ ומת במקום.
השוליה נשאר לבדו ולא ידע מה עליו עכשיו לעשות. אך אז עפו אליו שלושת החסידות אמרו "הצלת אותנו מהאויב שלנו. עכשיו עזור לנו פעם נוספת ותעשה מה אנו מבקשות! מלא דוד גדול במים, תבעיר אש וכשהמים ירתכו, זרוק אותנו

פנימה!"

השוליה נרתע ותחילה לא רצה לשמוע על כך, אך אחרי הפצרות רבות של החסידות, הסכים.

הוא עשה כל שהן ביקשו ובעצמו הלך לא רחוק משם, התיישב תחת עץ ושקע בשינה עמוקה. הוא ישן זמן רב וכשהתעורר ראה שהוא נמצא בארמון מפואר, וסביבו עומדים משרתים שרק מחכים לפקודות שלו. הוא חשב שזה חלום, אך אז נפתחו דלתות האולם ולחדר נכנסו שלוש נסיכות, השתחוו לו ואמרו "אנחנו החסידות שהוצאת לחופשי. תודה לך על מעשיך. עכשיו תוכל לבחור את אחת מאתנו ולשאת אותה לאישה." השוליה בחר את הבת הצעירה ביותר. הם חיו באהבה ובשלום ואם לא מתו, חיים כך עד היום.